

(המשך מעמוד 39)

אילו אומרים בשם דרותיהם: "אנחנו לא שייכות לכאן, אנחנו לא רוצות שום דבר שיקשור אותנו למקום זה. החיים כאן סגור אים עלינו וכך גם התא, או אין קישוטים. בתא אחד יושבת אסירה וסורגת צעיר שחור ועבה. "זה בשביל החורף", היא אומרת. "אבל עכשיו קיץ" מוכירה לה אורלי, "כן, אבל אני אשב פה גם בחורף", משיבה האסירה.

על הדשא כסמוך לאחד הבתנים כבר מיקמו אולפני-קול את מערכת ההגברה. הדגמים שיוצגו מייד הם מעשי ידיה של מתכנתת אופנה צעירה בשם אליס, שעלתה ארצה ממרוקו.

האסירות יושבות על הדשא בשתי שורות מקבילות ויוצרות מעין מסלול טבעי. האות ניתן והדוגמניות יוצאות אל המסלול. המר-סיקה מלהיבה את האסירות וצבעי הבגדים משגעים את העיניים. אל המוסיקה נלוות מחיאות-כפיים קצובות שלא פסקו עד תום התצוגה.

אל תשכחו

אותנו!

הדוגמניות שצריכות להחליף עשר רות פעמים את הבגדים וזכות, בדרך-כלל, כהדרים נוהים העומדים לרשותן ב-בתי-המלון שבהם נערכות התצוגות. כאן, בבית-הסוהר, אין חדרים מיוחדים ולכן סינו את אחד התאים והפכו אותו, לשעה קלה, לחדר-התלבשות. מראה מאולתרת, וכמה סוהרות שהפכו מלבישו תסייעו ל-דוגמניות לעבור את התצוגה בהצלחה רבה. האסירות לא שבעו נחת. הן ביקשו עוד ועוד, וכאילו רצו שתצוגה הזאת לא תיגמר לעולם ולא יהיה צורך לחזור לתא.

הדוגמניות נענו להן בשימחה. "איך ה' בגד שאני לובשת, מוצא חן בעיניך?" שאלה תמי את האסירה ס. "כן, באמת יפה. כמה הוא עולה?" עונה האסירה, "אני מוכנה למכור אותו בחצי המחיר", אומרת אליס, "בתנאי שלא תחזירי לי את הפעם נוספת". "ואם היא תחזור היא תצטרך לשלם את החצי השני", צועקת אסירה אחרת.

אמא, אני רוצה שאת תלבישי שימלה כזאת", לוחשת ילדונה בת ארבע לאמה האסירה. "עוד קצת", אומרת האם, "עוד מעט אני אשתחרר מבית-ההבראה ויהיה לי כסף ואני אקנה שתי שמלות אחת לי ואחת לך".

"איך אפשר להיות דוגמנית?" שואלת האסירה ג. את טלי. "אני מתה להיות דוגמנית כמוך", יש הבה קורסים", עונה טלי, "תבואי ותלמדי, למה לא?" "טוב, בסדר, רק אני אנמור את השבע שנים שהכניסו לי ואני באה".

"חשוב מאד לעודד את רוחן", אומרת מנהלת הכלא. "בית-סוהר זה מקום אכזרי ביותר ומי שטעה, מי שחטא, עדיין צריך לאפשר לו לחזור אל הדרך הישרה. אסור להתעלם מהן, ותצוגת-אופנה שכזאת היא ללא ספק טיפול בריא בשיקים האסירות". כשתמה התצוגה ניגשה אחת האסירות אל המיקרופון ובקול מבוויש אמרה: "אנה-נו כולנו מודות לכן שהבאתן לנו מעט מאוירת החופש, מעט מצלם-אנזש. תודה לכן", הוטר כל המחיצות. השיחות קלי-חו בחופשיות. האסירות והדוגמניות כבר חברות. "תני לנו את התמונה שלך", מבקש שות האסירות מאורלי חידה. ואורלי חו-תמת לכל אחת על תמונתה בשימחה.

"על מה את יושבת?" שואלת ניבה. "אני על רצח. רצחתי את הסרטור שלי". עונה האסירה, "כמה קיבלת?" "24 שנים. יפחיתו לי לעשרים ואחת שנים ואו אולי תהיה חנינה ואני אקבל רק חמש-עשרה שנים ואו בהתנהגות טובה יפחיתו לי שליש ואני אצא לחופשי. אולי...".

"אני קיבלתי שבעה חודשים", אומרת ש. "על מה? הרבצתי לתובעת במישפט של החבר שלי. אני משתחררת עוד מעט. למדתי הרבה פה בכלא. אפשר ללמוד פה דברים רעים ואפשר ללמוד פה דברים טובים. אני למדתי את הטובים. עכשיו אני הרבה יותר שקטה ורגועה. אני לפה לא חוזרת לעולם, תשמעו ממני".

"נדמה לי שגם אנחנו ללמדנו כאן משהו הערב", אומרת תמי כן-עמי. "למדנו שה' חופש הוא אוצר יקר שכדאי בהחלט לשי-מור עליו היטב היטב".

כשיצאנו מהכלא ומבטי האסירות נגעצו בנו כאילו רצו להשתות את הפרידה. שמענו לפתע צעקה שעלתה מאחד התאים: "אל תשכחו אותנו!"

חנייתה צננר

בשיטות בלתי-חוקיות שבר פיקוד המימטרה את השביתה

מישטרה נגד

שוטרים

תחה רק בשעות הצהריים, כאשר דוברי המימטרה הגנו את כישלון ההפגנה. במרחב דן הוטל מימטרה של יחידת טירונים צבאית. כל שוטר שעזב את תח-גו היה צריך לקבל אישורי-ציאה ולכי-תוב ביומן מיוחד לאן הוא הולך ולשם-מה.

אולם הטרור שהופעל נגד השוטרים על-מנת שלא ישתתפו בהפגנה, הופעל גם בעת ההפגנה עצמה. אחד מהקצינים הנאמנים למפקד המחוז, רב-פקד יגאל לוי, אשר אינו מפורסם דווקא בהגינותו הרבה ובטר-הר כפיו, הלך משוטר לשוטר, מהמשתת-פים בהפגנה, סחב אותו הצידה וה-ריע לו: "אם אתה לא מסתלק מכאן מייד, אני אדאג לך שאתה תהיה מפורסם מהמי-ש-טרה". אט אט החלו שוטרים להסתג, בבר-שת פנים מההפגנה. מ-300 שוטרים אמי-צים, נותרו בה בשעות הצהריים רק 40 שוטרים אמיצים במיוחד, או כאלה שכבר לא היה להם מה להפסיד.

שוטרים

פחדנים

יום השלישי לפני שבוע היתה צמרת המימטרה בבהלה מוחלטת. הפי-גנת השוטרים, הרוצים באיגוד-שיגן על זכויותיהם, קיבלה ממדים גדולים. מול הכנ-סת התייצבו 1000 שוטרים שלא נבהלו מאומי הקצינים הבכירים שנועקו למקום (ראו במדינה מעמוד 36). אחרי התנגשות קלה עם מימטרה-הכנסת, החלו אלף השוט-רים, עם נשותיהם ותומכיהם, צועדים לעבר ביתו של הדר יוסף בורג בטר-ה-סנטה. לשוטרים היה רישיון להפגנה, אך לא רישיון למיצעד, ועובדה זו שרתה היטב את בורג ואת תבורי מאוחר יותר. אולם ההפגנה שלהם לא היתה אלימה. הם רק צעדו בסך וקראו סיסמות. אחרי שסיימו את המיצעד שלהם, התפזרו בשקט. תגובתו של בורג לא איחרה לבוא. הוא ביקש מתבורי להתפטר מתפקידו (ראו

בבניין המטה הארצי בשכונת שיח-ג'ראח בירושלים, הוקם מטה מיבצעי מיוחד ביום הראשון שעבר. צרי-נים בכירים ושוטרות ללא מדים עסקו בקבלת נתונים מכל תחנות-המימטרה ב-ארץ לגבי היקף השביתה. שהיתה אמורה להיות השביתה הגדולה של שוטרי מי-ש-טרה-ישראל.

כאשר על לוח-הניילון הגדול הצטברו נתונים, שאמרו כי השביתה נכשלה, הנועק צוות-טלוויזיה צילם את קצין המימטרה, דויד קראוס, כשהוא מודקף לדום בדברו בטלפון עם המפקד, ומדווח לו כי רק 20 שוטרים השתתפו בהפגנה. היה זה מידע מדויק כמו מרבית המידע של מימטרה-ישראל. באותה שעה השתחפו בהפגנה-לא-הפגנה יותר מ-300 שוטרים. אך בעיקרן של עובדות צדק קראוס: הפגנת השוט-רים נכשלה והשביתה הגדולה שעלתה הכריזו כימעט שלא התקיימה.

לנעול את

השוטרים

אך לא היה זה המטה המיבצעי היחיד של מטה-המימטרה שהוקם כנגד ה-שוטרים המבקשים להתאגד. הוקם מטה נוסף, סודי, שדאג להכשיל, באמצעי-שונים את כל צעדיהם של דויד אופק וחבריו, כנגד הקצונה הבכירה שלהם וכ-נגד שריהפנים, יוסף בורג.

ביתו של אופק ברחוב הדר 30 בהר-צ-ליה הפך, מטבע הדברים, מרכז השובתים. היה מי שדאג לנתק את הטלפון בביתו של אופק, כאשר עבר המטה, שלא יכול היה לפעול ללא טלפון, לביתו של שוטר אחר, נותק הטלפון גם שם.

בתחנת באר-שבע קיבלו השוטרים הרי-ראה להשתתף באסיפת-שוטרים מיוחדת בשעה 8 בבוקר. בתחנה זו מעולם לא היתה אסיפת-שוטרים בשעות הבוקר. האי-סיפה, כמובן, לא נערכה, אך על השוט-רים נאסר לצאת מהמטה, אפילו לטיפול בעבודת מימטרה יום-יומית, עד לשעה 10. ב-10 החלה ההפגנה בכיכר מלכי-ישראל בתל-אביב, ושוטרי באר-שבע לא יכלו להגיע אליה.

במחלקת-הסמים במימטרה מחוז תל-אביב כונסו כל השוטרים במעודן, יד נעלמה נעלה את הדלת מבחוץ, אחרי שכל השוט-רים היו מכוונסים כבר בפנים. הדלת נפ-

ללא היגיון

השוטרים שהפי-גיננו מול הכנסת האשימו את בורג בכך שהוא טועה ומטעה, מתנהג ללא היגיון ומצפון כפרי פיקודיו.